

Sygn. akt IV Ua 21/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2018r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Elżbieta Wojtczuk (spr.)

Sędziowie: SO Katarzyna Antoniak

SO Jacek Witkowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2018 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z wniosku M. Ł.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do odsetek

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 17 marca 2017r. sygn. akt IV U 43/17

I. zmienia zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 16 grudnia 2016 roku i ustala, że M. Ł. przysługuje prawo do odsetek za opóźnienie w wypłacie kwoty jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy S. Ł. za okres od dnia 27 lutego 2015 roku do dnia poprzedzającego dzień wypłaty tego świadczenia;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz M. Ł. kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Katarzyna Antoniak E. J. W.

Sygn. akt IV Ua 21/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 16 grudnia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej M. Ł. prawa do wypłaty odsetek od jednorazowego odszkodowania z tytułu śmiertelnego wypadku przy pracy jej syna S. Ł..

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczona M. Ł. domagała się przyznania prawa do wypłaty odsetek od jednorazowego odszkodowania liczonych od 27 lutego 2015 r. do dnia zapłaty.

Ubezpieczona wskazała, że w związku ze śmiercią syna – pracownika na budowie – wystąpiła do ZUS o wypłatę jednorazowego odszkodowania. W toku długo trwającego postępowania wyjaśniającego (ponad pół roku) złożyła wszystkie wymagane dowody i dokumenty. Decyzją z 27 lutego 2015 r. ZUS odmówił jej przyznania jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy syna. W wyniku złożonego odwołania Sąd przyznał jej to prawo. Od powyższego orzeczenia ZUS złożył apelację, a następnie kasację. Prawomocne orzeczenie Sądu Okręgowego w Siedlcach oznacza, że świadczenie było jej należne od początku.

Zdaniem ubezpieczonej stanowisko ZUS odnośnie odsetek nie jest właściwe. Odsetki od należnego świadczenia przysługują ubezpieczonemu w każdej sytuacji, w której na podstawie pierwotnego materiału dowodowego wydanie prawidłowej decyzji w sprawie przyznania świadczenia jest możliwe po przeprowadzeniu normalnego postępowania dowodowego, co miało miejsce w tej sytuacji. Ubezpieczona złożyła wszelkie wymagane przez ZUS dokumenty. Bez zbędnej zwłoki ZUS mógł wydać właściwą decyzję odnośnie dochodzonego świadczenia. Odwołania ZUS od wyroków Sądów skutkowały przewlekłością postępowania. ZUS ponosi odpowiedzialność za odmowę przyznania świadczenia w sytuacji, gdy niezbędne okoliczności faktyczne uzasadniające nabycie prawa zostały ustalone przed tym organem, a odmowa przyznania świadczenia jest wynikiem błędu w wykładni lub zastosowania prawa materialnego, co miało miejsce w tej sytuacji.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że nie ponosi winy za opóźnienie w przyznaniu świadczenia. W odpowiedzi na odwołanie od decyzji odmawiającej prawa do jednorazowego świadczenia podniesiono, że zdarzenie, któremu uległ S. Ł., nie spełnia definicji wypadku przy pracy. Sąd I instancji nie prowadził postępowania mającego na celu zbadanie, czy nie doszło do zerwania normatywnego związku z pracą przez S. Ł., co stanowiłby ewentualną podstawę nieuznania zdarzenia za wypadek przy pracy i przyczynę odmowy świadczenia. W ocenie organu rentowego fakt ten zrodził konieczność wniesienia apelacji. Dopiero Sąd II instancji przeprowadził analizę zdarzenia w świetle ustawowej definicji wypadku przy pracy i dokonał oceny, czy w sprawie doszło do zerwania związku z pracą. Zdaniem ZUS całość materiału dowodowego zgromadzonego na etapie postępowania administracyjnego nie stanowił podstawy do przyznania ubezpieczonej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu śmiertelnego wypadku przy pracy syna. Z uwagi na stan nietrzeźwości ubezpieczonego w dniu wypadku (1,5 promila alkoholu) i wykonywanie przez niego pracy w sposób rażąco sprzeczny ze sztuką budowlaną, nie można uznać, że ustalenie organu rentowego odnośnie zerwania związku z pracą skutkującego nieuznaniem zdarzenia za wypadek przy pracy było bezpodstawne. Organ rentowy podniósł również, że w wyroku przyznającym ubezpieczonej prawo do jednorazowego odszkodowania Sąd nie orzekł o odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie ani o odsetkach.

Wyrokiem z dnia 17 marca 2017 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie IV U 43/17 oddalił odwołanie M. Ł. od decyzji z dnia 16 grudnia 2016 r.

Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego było wynikiem następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych:

Decyzją z 27 lutego 2015 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu śmiertelnego wypadku przy pracy syna S. Ł.. Wyrokiem z 8 czerwca 2015 r. w sprawie sygn. akt IV U 159/15 tut. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonej dochodzone świadczenie w wysokości 32.851 zł. W uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd zajmował się kwestią oceny kręgu osób uprawnionych do tego świadczenia oraz wystąpienia przesłanki z art. 21 ust. 2 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.) w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego nabycia tego prawa przez członków rodziny zmarłego pracownika. Od powyższego orzeczenia apelację wniósł organ rentowy, którą Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił wyrokiem z 26 listopada 2015 r. w sprawie sygn. akt IV Ua 28/15. W uzasadnieniu swego orzeczenia Sąd II instancji wskazał, że oprócz kwestii rozpatrywanych przez Sąd I instancji zajął się także zagadnieniem wykładni przepisu art. 3 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy w kontekście zerwania związku z pracą przez pracownika znajdującego się w stanie nietrzeźwości. Rozpatrując ten problem Sąd II instancji dokonał analizy całości orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego tej kwestii, które prezentuje dwie linie orzecznicze. Ostatecznie Sąd odwoławczy oparł się na poglądach Sądu Najwyższego, zgodnie z którymi zerwanie związku z pracą następuje wówczas, gdy pracownik spożywa alkohol, zamiast wykonywać obowiązki

pracownicze i ulega wypadkowi w czasie i miejscu pracy, której w ogóle nie świadczy. Od orzeczenia Sądu II instancji organ rentowy wniósł kasację. Postanowieniem z 10 listopada 2016 r. w sprawie sygn. akt III UK 64/16 Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia jej do rozpoznania. Wpłata ostatecznie przyznanego ubezpieczonej świadczenia nastąpiła na podstawie decyzji z 12 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy wskazał, że w niniejszej sprawie organ rentowy nie ponosi winy za niewypłacenie ubezpieczonej w pierwotnym terminie jednorazowego odszkodowania z tytułu śmiertelnego wypadku przy pracy jej syna.

Zgodnie z treścią art. 85 ust. 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. nr 137, poz. 887 ze zm.) jeżeli organ rentowy – w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów lub umów międzynarodowych – nie ustali prawa do świadczenia lub nie wypłaci tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 11 września 2007 r. (sygn. akt P 11/07, OTK-A 2007 Nr 8, poz. 97) odnosząc się do kwestii zgodności z Konstytucją RP art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS - rozumianego w ten sposób, że za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uznaje się dzień wpływu prawomocnego orzeczenia tylko w sytuacji, gdy za nieustalenie tych okoliczności nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy - jest zgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji. Wykładnię prawa, która doprowadziła Trybunał Konstytucyjny do tego rozstrzygnięcia należy uwzględnić w rozpoznawanej sprawie, zwłaszcza, że potwierdza ona wykładnię dominującą w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W uzasadnieniu powołanego wyroku Trybunał Konstytucyjny wywiódł bowiem w szczególności, że przez pojęcie „wyjaśnienie ostatniej niezbędnej okoliczności” z art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS trzeba rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. Stąd też trzydziestodniowy termin na wydanie decyzji w sprawie świadczenia i jego wypłaty w razie, gdy prawo do świadczenia zostało ustalone przez sąd, powinien być liczony od dnia doręczenia wyroku sądu tylko wtedy, gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność organ rentowy. W przeciwnym wypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy (np. błędna interpretacja przepisów, zaniechanie podjęcia określonych działań z urzędu, błędne orzeczenie lekarza orzecznika ZUS lub komisji lekarskiej ZUS w sprawie niezdolności do pracy), termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia. Jeżeli więc odpowiedzialność taka jest po stronie organu rentowego - ubezpieczony ma prawo do odsetek.

Sąd Rejonowy wskazał, że stan faktyczny w sprawie o prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy nie był sporny, należało jedynie zająć stanowisko, czy zdarzenie z dnia 30 czerwca 2014 r. wyczerpywało definicję wypadku przy pracy w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.) i tym zajmowały się dwa Sądy – Sąd II instancji oraz Sąd Najwyższy, gdyż sporna okazała się kwestia zerwania związku zdarzenia z pracą w świetle niejednolitego orzecznictwa Sądu Najwyższego. Sąd Rejonowy wskazał, że dopiero decyzje obu wskazanych Sądów przesądziły, że zdarzenie, w wyniku którego syn ubezpieczonej poniósł śmierć, spełnia definicję wypadku przy pracy, co było niezbędnym warunkiem przyznania ubezpieczonej dochodzonego świadczenia. Sąd Rejonowy podniósł, że wydając decyzję z 27 lutego 2015 r. organ rentowy miał podstawy oprzeć się na części orzeczeń Sądu Najwyższego, które w takim przypadku wskazywały na zerwanie związku zdarzenia z pracą przez pracownika znajdującego się w stanie nietrzeźwości. Nie można mówić w tym przypadku o błędnej interpretacji przepisów, skoro ta kwestia i w orzecznictwie Sądu Najwyższego budzi wątpliwości i nie jest jednoznacznie oceniana.

W wyroku z 7 kwietnia 2010 r. Sąd Najwyższy wskazał, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za odmowę przyznania świadczenia, jeżeli wszystkie niezbędne okoliczności faktyczne uzasadniające nabycie prawa zostały ustalone w postępowaniu przed tym organem, a odmowa przyznania świadczenia jest wynikiem błędu w wykładni lub/

i zastosowaniu prawa materialnego. W takim przypadku późniejsze wydanie prawomocnego wyroku sądu ubezpieczeń społecznych przyznającego świadczenie i wpływ tego wyroku do organu rentowego nie mają znaczenia dla biegu terminu do wydania decyzji, od upływu którego ubezpieczonemu przysługują odsetki (I UK 345/09, LEX nr 607445). Ostatecznie Sąd Rejonowy stwierdził, że w niniejszej sprawie dopiero orzeczenie Sądu Najwyższego z 10 listopada 2016 r. dało podstawy do stwierdzenia, że ubezpieczonej przysługuje prawo do jednorazowego odszkodowania. Organ rentowy nie ponosi więc winy za niezgodny z oczekiwaniami ubezpieczonej termin wypłaty jednorazowego odszkodowania. Mając powyższe na uwadze, w oparciu o powołane przepisy raz art. 477¹⁴ § 1 kpc Sąd Rejonowy oddalił odwołanie.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 17 marca 2017 r. wniosła ubezpieczona M. Ł. zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie prawa materialnego tj. art. 85 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że organ rentowy nie ponosi winy za opóźnienie w wypłacie jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy. Podnosząc powyższe ubezpieczona wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie prawa do odsetek od dnia 27 lutego 2015 r. do dnia zapłaty jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy.

W uzasadnieniu apelacji ubezpieczona podniosła, że wyjaśnienie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania prawidłowej decyzji w przedmiocie prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy nastąpiło przed organem rentowym, co potwierdziły sądy I i II instancji ustalając, że zdarzenie z dnia 30.06.2014 r. było wypadkiem przy pracy na podstawie tego samego materiału dowodowego, którym dysponował organ rentowy, nadto organ rentowy mógł zapoznać się z orzecznictwem Sądu Najwyższego mając dostęp do publikowanych orzeczeń tego Sądu i wydać prawidłową decyzję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonej M. Ł. jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie wniosek w niej zawarty.

Zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016r. poz. 963), jeżeli Zakład – w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów – nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego, przy czym nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. Z kolei w myśl art. 118 ust.1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887) organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3. Zgodnie z ust. 1a wskazanego przepisu w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego, za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wypływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Wreszcie w myśl ust. 2 powyższego przepisu jeżeli w wyniku decyzji zostało ustalone prawo do świadczenia oraz jego wysokość organ rentowy dokonuje wypłaty świadczenia w terminie określonym w ustępie 1. Jeżeli na podstawie przedstawionych środków dowodowych nie jest możliwe ustalenie prawa lub wysokości świadczenia, za datę wyjaśnienia ostatniej okoliczności, o której mowa w ust. 1, uważa się datę końcową dodatkowego terminu do przedstawienia niezbędnych dowodów, wyznaczonego przez organ rentowy albo datę przedstawienia tych dowodów (art. 118 ust. 3).

Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 września 2007 r., sygn. akt P 11/07 (OTK-A 2007/8/97), 30-dniowy termin określony w art. 118 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych powinien być liczony od dnia doręczenia wyroku sądu tylko wtedy, gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi

odpowiedzialność organ rentowy. W przeciwnym wypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy, termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia.

Przez wyjaśnienie "ostatniej niezbędnej okoliczności" trzeba rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2005 r., sygn. akt I UK 159/04, OSNP nr 19/2005, poz. 308

Zawarte w art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych określenie "nie ustalił prawa do świadczenia" oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania. W tym drugim wypadku chodzi o takie sytuacje, w których organ rentowy, odmawiając przyznania świadczenia, naruszył przepisy prawa materialnego określające przesłanki nabycia prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego, przy czym dla powstania obowiązku wypłaty odsetek konieczne jest stwierdzenie naruszenia prawa przez organ rentowy, prawomocnym wyrokiem sądu zmieniającym decyzję organu rentowego i przyznającym prawo do tego świadczenia. Błędy organu rentowego stanowiące podstawę obowiązku wypłaty odsetek można podzielić na błędy w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa oraz błędy w ustaleniach faktycznych, będące skutkiem naruszenia przepisów proceduralnych. Z błędem w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa mamy do czynienia wówczas, gdy na podstawie prawidłowo i kompletnie zebranego materiału dowodowego i po ustaleniu niezbędnych okoliczności organ rentowy wydaje decyzję odmawiającą ustalenia prawa, ponieważ dokonuje błędnej interpretacji obowiązujących przepisów mających zastosowanie w ustalonym stanie faktycznym sprawy. Możliwa jest również sytuacja, że przyznanie prawa do świadczenia nastąpi na skutek ustaleń faktycznych sądu. W takiej sytuacji, organ rentowy nie będzie ponosił odpowiedzialności za to opóźnienie, jeśli wykaże że w przepisany terminie nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie uprawnionemu świadczenia. Przy ustalaniu odpowiedzialności organu rentowego istotne jest uwzględnienie tego czy organ rentowy w ramach swoich kompetencji i nałożonych obowiązków poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji. Jeżeli bowiem zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym będzie uzasadniona ustaleniami co do okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność. Pamiętać bowiem należy, że w postępowaniu emerytalno-rentowym dowodem jest tylko to, co prawo uznaje za dowód i jako dowód dopuszcza. (...) (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23 marca 2017 r., III AUa 90/16).

W okolicznościach niniejszej sprawy wniosek o przyznanie prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy S. Ł. wpłynął do organu rentowego 4 sierpnia 2014 r. Organ rentowy bardzo długo prowadził postępowanie wyjaśniające. Pismem z dnia 29 sierpnia 2014 r. organ rentowy powiadomił ubezpieczoną, że termin wydania decyzji w sprawie został przesunięty do czasu zakończenia postępowania przygotowawczego przez prokuraturę oraz, że decyzja zostanie wydana w terminie 14 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do jej wydania (k. 25 akt organu rentowego). Dnia 22 grudnia 2014 r. organ rentowy zwrócił się do Prokuratury Rejonowej W. – M. w W. o przesłanie prawomocnego postanowienia o umorzeniu śledztwa w sprawie 1 Ds. 644/14/IV i takie postanowienie wpłynęło do organu rentowego dnia 18 lutego 2015 r. (k. 30 akt organu rentowego). Zatem za ostatnią okoliczność niezbędną do wydania decyzji w sprawie jednorazowego odszkodowania za wypadek przy pracy należało uznać zakończenie postępowania przygotowawczego w sprawie 1 Ds. 644/14/IV.

Decyzją z dnia 27 lutego 2015 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy jej syna S. Ł. wskazując w uzasadnieniu decyzji, iż zachodzą okoliczności wymienione

w art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009 r., nr 167, poz. 1322), a nie dlatego, że nie uznał zdarzenia z dnia 30 czerwca 2014 r. za wypadek przy pracy. Należy podkreślić, że Sąd pierwszej instancji rozpoznając odwołanie ubezpieczonej od powyższej decyzji w sprawie IV U 159/15 nie poczynił żadnych nowych ustaleń faktycznych, ani nie przeprowadził żadnych nowych dowodów, załączone zostały co prawda akta postępowania przygotowawczego w sprawie 1 Ds. 644/14/IV, jednakże poza ustaleniami faktycznymi wynikającymi z uzasadnienia postanowienia o umorzeniu śledztwa z dnia 30 października 2014 r., które było znane organowi rentowemu, nie poczyniono innych ustaleń mających wpływ na rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w sprawie IV U 159/15, a następnie Sądu Okręgowego w Siedlcach w sprawie IV Ua 28/15. Należy również podkreślić, że organ rentowy dopiero w apelacji od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 8 czerwca 2015 r. podniósł, że zdarzenie, któremu uległ S. Ł. w dniu 30 czerwca 2014 r. nie stanowi wypadku przy pracy w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 26 listopada 2015 r. oddalił apelację organu rentowego od wyroku Sądu pierwszej instancji i z uzasadnienia tego orzeczenia wyraźnie wynika, że organ rentowy dokonał błędnej wykładni przepisów art. 3 ust. 1 i art. 21 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych powołując ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego. Powyższe jednoznacznie dowodzi, iż organ rentowy wydając dnia 27 lutego 2015 r. odmowną decyzję w sprawie przyznania ubezpieczonej prawa do jednorazowego odszkodowania popełnił błąd w wykładni prawa, gdyż dokonał błędnej interpretacji obowiązujących przepisów mających zastosowanie w ustalonym stanie faktycznym sprawy. Należy również podkreślić, że organ rentowy mimo prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 26 listopada 2015 r. oraz postanowienia z dnia 23 lutego 2016 r. oddalającego wnioski o wstrzymanie wykonania wyroku do czasu ukończenia postępowania kasacyjnego wypłacił ubezpieczonej jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy dopiero decyzją z dnia 12 grudnia 2016 r. czyli po ponad roku od prawomocnego zakończenia sprawy o prawo do świadczenia, o które wystąpiła od organu rentowego ubezpieczona.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska Sądu pierwszej instancji, iż dopiero postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2016 r. o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania dało podstawy do stwierdzenia, że ubezpieczonej przysługuje prawo do jednorazowego odszkodowania. W ocenie Sądu Okręgowego wydanie przez organ rentowy nieprawidłowej decyzji w sprawie o prawo do jednorazowego odszkodowania w związku z wypadkiem przy pracy było następstwem błędu organu rentowego w wykładni prawa, który powoduje jego odpowiedzialność na podstawie art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Wydając decyzję dnia 27 lutego 2015 r. organ rentowy znał wszystkie okoliczności faktyczne niezbędne do wydania prawidłowej decyzji i w związku z tym, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 kpc zmienił zaskarżony wyrok i poprzedzając go decyzję organu rentowego i przyznał ubezpieczonej prawo do odsetek zgodnie z wnioskiem apelacyjnym ubezpieczonej od dnia 27 lutego 2015 r. do dnia poprzedzającego dzień zapłaty przez organ rentowy ubezpieczonej jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 kpc.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

K. A. E. W. J. W.